

A rendszerváltozás valósága

magyarsággal az elmúlt fél évezredben nem először történt meg, hogy a történelem Ura kegyelméből felszabadult anélkül, hogy maga arra még/már képes lett volna. Régen volt már az, amikor mi, magyarok „elegek” voltunk ahhoz, hogy önállóan adjunk fordulatot akár csak a Kárpát-medence történelmének. Ahhoz azonban 1918-ig elég erősek és folyton gyarapodók voltunk, hogy nélkülünk nem dönthettek rólunk. Akkor azonban változott a világhelyzet, s a térség európai „egyensúlyi nagyhatalmát”, az Osztrák–Magyar Monarchiát megsemmisítették, s ettől kezdve az itteni kis népek sorsáról olyan emberek és erők döntenek, akiket és amelyeket a helyiek gondjai és élete nem igazán érdekel. Ekkor jött létre régióink „helytartóinak” világa is, akiknek „reálpolitikája” abban merült ki, hogy igazolják az éppen legerősebb aktuális hatalomhoz való feltétlen igazodást.

A Horthy-rendszer – nagyon sok „szervi” hibája mellett – az utolsó nagy erőfeszítése volt a magyarságnak „öncélúsága” megőrzéséhez. Nem sikerülhetett, s ami utána következett, az a megnyomorodás folyamata, még a névlegesen győztes szomszédos kis népeknél is. A magyarságnak a XX. század végén bekövetkezett lehetőségei kihasználását ezért immár nem csupán a „világ nagyjai” gátolják, hanem azok a belső érdekcsoportok, amelyeknek gondtalan és gondolattalan uralmát a feltétlen „igazodás” garantálja. Nálunk Magyarországon óriási átfedésben van az egykori kommunista, a magántulajdon nélküli „proletárdiktatúra” és a csak magántulajdont ismerő „piaci demokrácia” hirdetőinek és gyakorlóinak köre. Világosan szólva: régen elrabolták az eredeti tulajdonosok vagyonát, amelyet „köztulajdonból” most – gyakorlatilag csaknem ugyanazok – maguknak loptak el („privatizáltak”).

Egykor önállótlanná nyomorított, kiszolgáltatott tömeggé züllesztették a magyarságot, most tulajdontalan proletárrá „szabadították fel” ugyanazt a népet. A vagyonnal történő durva erőszak és „finom”, vagyis törvényes, de nem etikus lopások mellett, persze attól nem függetlenül, az erkölcsi elvek teljes degradációja jelenti mindenhol a kommunizmusból a „demokráciába” való átmenetet! Aligha van emberileg destruktívabb folyamat, mint amikor az állatnál magasabb rendű ember világát értékelve nélküli materialista dzsungellé süllyesztik, s egykori politikai „komisszárok” a demokrácia tanítóiként tündökölnék. Kizökkent az idő ismét – csak valószínűleg súlyosabban és primitívebben, mint valaha.

Az úgynevezett modern társadalmak elvileg demokratikus struktúráját és gyakorlatát ugyanis semmi sem tudja jobban hiteltelentíteni, mint az, hogy az elvi egyenlőséget, egyenlő esélyt a legdurvábban megcsúfolják. S teszik ezt olyan em-

berek és csoportok, akik és amelyek – ismét elvileg – az „emberiségi” színvonalú szabadságot (valójában persze szabadosságot) hirdetik. A minden társadalmi kötetlenség/kötelesség alól az egyéni szabadság jegyében „felszabadított” tömegeknek ugyanis a gyakorlatban nyilvánvalóvá válik, hogy „nekik nem osztanak lapot”. Ők a legnagyobb verbális esélyegyenlőség jegyében (ma külön minisztériumban fizetnek ezért embereket!) lehetnek reménytelenül munkanélküliek, s legfeljebb a médiumokban csodálhatják az élet napos oldalait.

Ha ma valaki ilyet mond, populistaként gyalázzák. Pedig a populista csak számon kéri azt, amit ígértek s ígérnek neki! E sorok írójának nincsenek egyenlőségi illúziói, sőt igényei sem. A teremtés rendje szerint nincs s nem is lehet egyenlőség – sem vagyonban, sem „szabadságban”. Ezt szem előtt tartva viszont fel kell hagyni a népbolondítással – demokratáskodással, radikalizmusokkal, s a realitások talaján kell maradni! A „modern” („posztmodern”) világ legnagyobb bűne az a hazugság, amely bűnözéshez, értékvesztéshez s az élet értelmének elhomályosodásához vezet. A zsigeri szükségleteire redukált ember nem válhat alkotóvá, az anyagi-ságban megszüntethetetlenül szűkös világ szellemtől és lélektől megrabolt valósága, az acsarkodó pokol már most és itt!

A magyarság hihetetlenül érzékeny nép(ség) volt, ezért maradt meg! Mindenre figyelt, ami „Európában” a szellem világában zajlott, s mindent felhasznált, amire szüksége is volt. De egy ilyen közösség belehal az értelmetlenségbe, abba, hogy immáron nincsen szellemi-lelki cél! A kommunista nyomorúságban úgy tűnt, hogy a Nyugat célokra kitűző, értelmes, jóléti világ – a „dekadenciájáról” írott kommunista pamfleteknek alig hitt valaki. Aztán megjelent a „Gorenje-hadművelet” kádárizmus által kitenyészített konzumidióta népe (a „legvidámabb barakk” kabaréhülyéje!), s már a sötét jövő derengett a „Kádár-nép” szűkös (egyiptomi) húsos fazekainak szívós emlékezetéből! A Nyugat a pénz gyalázatának szinonimája lett.

Kell-e az embernek több annál, hogy testileg elégedett? Végül is a földi paradicsom megteremthetőségének baloldali ideologikus (vörös) hazugsága és üzletes (fehér) materializmusa között nincs különbség, legfeljebb csoportvita arról, hogy ki uralkodjon ugyanazon primitív, embert degradáló felfogás jegyében. A rendszerváltoztatás tragédiája az, hogy a kommunizmus által „kizökkentett időt” s erkölcsi rendet nem hogy nem tette jóvá, de még jobban torzította! A legalább verbálisan hirdetett értékek veszte miatt sokan ma rosszabbul érzik magukat, mint a kádárizmusban! Ott ugyanis verbálisan szép, idealista „norma” volt!

A mai „demokrata” norma – „kirekesztésellenességgel”, a politikai korrektség idiotizmusával – a többséggel szemben nemcsak nevetséges, hanem egyenesen destruktív is! Egy társadalom *együttélési rendjét* nem lehet bizonyos kisebbségek elvárásai szerint alakítani! Aki ezt akarja, az menjen „owenista gyarmatokra”, ahol önkéntesek alakítják a rendet! Ma Magyarországon olyan volt kommunisták, ma „liberálisok” mondják meg a „tutit”, akiknek nincs erkölcsi alapjuk, de a médiában nagyhatalmi a helyzetük. Száz évvel ezelőtti bukott eszméik felújítása egyébként teljesen értelmetlen. Ha valamiről egyszer kiderült, hogy alkalmatlan, annak *üzle-tileg* nagy tőkeerővel támogatott változata is értelmetlen.

A rendszerváltozás utáni magyar társadalom ugyanis „túlélő” társadalom, zömmel, vagyis nem nyugat-európai, jóléti „emberjogi képlet”, ahol a privatizált jólét módját ad minden baromság divattá tételére. Nálunk a többségnek egzisztenciális gondjai vannak, értelmes, munkás jövője a nyugat-európai és amerikai tőkeerős(ebb) versenytársak megjelenésével szerfölött kétséges. Értékeiben, önbecsülésében és közösségi kohéziójában megrokkanna zömében ismét csak túl akar élni, s nem veszi észre, hogy itt már a létéről van szó! Az üzletesség erkölcstelen világában csak mint atomizált profitobjektum szerepel.

A rendszerváltozás tragédiája az, hogy távlatokat nyitó felszabadulás helyett nálunk is az emberlét durva degradációját jelentette. Azt, hogy a szellem és lélek világának szabadsága helyett a materialista érdekek szégyentelen, kiegyensúlyozatlan érvényesülése következett. S ez a többség számára az esélytelenség (a pillanatnyilag létező esélyegyenlőségi minisztériummal együtt) valóságát jelenti. A szellemi szabadságot pedig az ostoba politikai korrektség hazai helytartóinak egyre erősödő diktatúrája jelenti. Kicsi a különbség a szocialista realizmus és a politikai korrektség szellemi-lelki sivatagjai között. A valódi szabadság sokszínűsége helyett ugyanis az üzletes diktátumok sem tűrik az általuk egyébként fennen hirdetett (valódi) „másságot”, sokszínűséget!

S a rossz közérzetet fokozza az újabb kilátástalanság. Az egypólusúvá lett világ domináns Amerikájának erkölcsi és szellemi dekadenciája s egyben egyre durvább erőszakosságai, színvonalatlan manipulációi nem adnak sok reményt. Az amerikai „konzervatívizmus” és az amerikai „progresszió” európai és keresztyén szempontból egyként bornírt! Vallási és „liberális” fundamentalizmusok között miért kellene választani?

A rendszerváltás békés umbuldájában változatlanul tulajdontalanként maradt magyarság szomorú esélytelensége azonban nem végzet! Újra lehet szerveződni, újjászerveződve lokalizálni lehet az ostoba globalizált világot! Egyszerűen csak azért, mert az *élet valósága lokális!* A *bizalom és a minőség alapján* a beszerzési ár alatt árusító nemzetközi kalandorok kiszoríthatók! A Babel-tornyok és világbíró birodalmak emberi önistenítésének törekvései mindig megbuktak! A pénz feltétlen uralmának pogány/félpogány igényei mindig kudarcot vallottak az X-ik generáció emberi/szubjektív törvényszerűségein. A magát redukáló „Ész” mindig alulmarad az *Emberbe oltott isteni törvényekkel szemben!*

A rendszerváltozás magyar materialista mérlege pillanatnyilag reménytelen, hiszen nem más, mint a nyugat értelmetlenségének „keleti” kiáradása és uralma. De mindennek teremtés/természetellenessége magával hozza a bukást is, ahogyan a bolsevizmus is ezért múlt el! A vörös és fehér materializmus sorsa között nem lesz különbség! Egyszerűen csak azért, mert a fogyasztásra degradált irgalmatlan egyenlőtlenség, másrészt a kiüresedés ugyanoda vezet. Bűnözés, céltalanság, kiszámíthatatlanság, szenvedélybetegségek stb. – felszabadul a lélek alvilága.

A rendszerváltozás nyilvánvalóvá tette azt, amit a diktatúra kényszerei elfedtek, azt, hogy a régió a hanyatló Nyugatnál is betegebb – tartalékok nélküli és esélytelen az elsöprő többség. S csak a gátlástalan új és régi ragadozóknak terem iga-

zán babér, és holdudvaraiknak. Az emberi (erkölcsi-szellemi) tőkék sérülésének gyógyításához sok idő és öntudatos közösséget újjáépíteni akaró értékelvű politikára lett volna szükség. De a neoliberális globalistán szabadpiaci elvek és csoportok győzelme dél-amerikai irányba terelte a magyar társadalmat, s ebben a folyamatban a nyugati világ üzletes önzése is súlyosan felelős! Az EU-ba való belépéssel mindez még látványosabban nyilvánvaló lett. A többség számára jólét nélküli demokráciában a szegényes, de biztonságos kádárizmus is megszépült.

Tömeg és politika között általában laza vagy nincs is kapcsolat. Bizony, sokszor üresjáratú demokrácia ez nálunk, kiváló terep a múlt obskúrus, meggazdagodott s eleven hálózatban nyomuló alakjainak. Akik fennhangon beszélnek igazságosságról, amelynek hiányát jórészt – mind a múltban, mind a jelenben – ők maguk okozták!

A magyar társadalomnak, az egyetemes magyar nemzetnek nagyon nehéz, de nem reménytelen a helyzete. Lassan alakul az a többségi politikai erő, amely eséllyel tud új irányt adni a jövőnek. A világban és Európában a mélyben zajló változások jó szövetségesei lesznek, noha a jelen erőviszonyai még másfelé mutatnak. A neoliberalizmus globalista dzsungeltársadalma ostobán gondolatlan politikai korrektsége „csak” az élet természeti és társadalmi egyensúlyi törvényeivel szembe. S minden józansági és történelmi tapasztalat ellenére a Mammon mindenhatóságában bízik. Emberpusztító kurzus ez, pedig az emberek nélkül üzlet és haszon sincs, s hiába istenítik a „befektetéseket”!

Rossz időben és sok hitvány ember „helyzetben létével” szabadulhatunk fel a diktatúra porhanyító rendjéből. Nagy a feladat, de innen szép nyerni! ✘